

Reisverslag 7 juli t/m 16 juli 2025

1. De reis op 7 juli was met Wizzair vanaf vliegveld Welschap (Eindhoven). Om daar te komen was mijn dochter Esther naar Veldhoven gekomen om mij met de auto naar het vliegveld te brengen. Het retourticket had ik allang daarvoor op het vliegveld gekocht. Toen met de fiets heen en terug, maar er was nog geen koffer bij en dat ging dus vlug. Ook daar het kaartje kopen was snel gedaan, veel sneller dan thuis per computer.

In Vilnius aangekomen als het weer 2 minuten lopen naar het hotel Airinn. Ook dat had ik al vooraf geboekt voor heen en terug.

2. De grote verrassing kwam de andere dag. Ruim op tijd de 2 minuten naar de bushalte gelopen maar toen het om half 9 tijd was voor de bus om mij en nog een paar reizigers (2 dames met een dochtertje) op te pikken gebeurde er niets. De dames en ik hadden echt de bus geboekt en we zaten daar mooi met onze kaartjes en reservering te wachten, en te wachten, en nog langer. Ik naar de balie van het hotel waar ze belden om te informeren hoe het zat. Ja, dat wisten ze ook niet want ze hadden geen verbinding met de bus. Het enige wat we konden doen was wachten en zien of er een bus kwam. Ja, rond half 1 kwam er een bus die al bijna vol zat en die pikte een paar reizigers mee die voor die bus geboekt hadden. Ik vroeg aan de chauffeur of de bus vol zat. Er was nog één plaatsje vrij. Ik ging mijn koffer halen en me bij de dames verontschuldigen dat ik ze ging verlaten. Als er 3 plaatsjes waren geweest had ik ze die gegund, maar nu er maar 1 was.... Ik zou hen echt voor hebben laten gaan. Maar nu bracht deze bus me naar Vilnius. Kostte me wel weer 50 euro. Toen ik terugging was er een andere busmaatschappij en moest ik dus nog een keer 50 euro extra lappen. Zonde van het geld, maar geen mogelijkheid om die 2 x 50 euro ergens terug te krijgen.

Maar goed, het wachten aan de grens duurde weer zijn tijd, ook al omdat we zonder visum Belarus in mochten. Het maakte de douane des te nieuwsgieriger om te weten wat wij daar gingen doen. Denk ik. Ik kun gelukkig laten zien dat ik steeds een humanitair visum kreeg en ik kon ook iets laten zien van het waarom ik die visa kreeg. Een glimlach en ik mocht door.

Het laatste stuk naar Minsk ging vlot, dankzij een rustige chauffeur. Bij het station pakte ik de juiste trolleybus naar (zowat) de voordeur van Margarita. Ik was weer in m'n tweede thuis.

3. Woensdag 9 juli.

De volgende morgen kregen we weer bezoek van Tatiana en Yana om de brief met inhoud van Marga op te halen. Lang en gezellig gepraat. Ze zagen er allebei goed uit en dat is helaas met Yana niet altijd het geval. 's Middags met Vladimir op weg om geld te wisselen en plannen te maken voor 2 bezoeken.

4. Donderdag 10^e. We gaan naar Logoisk op bezoek bij Olga op het Sociaal Centrum. Een hartelijk weerzien. We worden weer rondgesjouwd om het een en ander te zien. We bespreken wat nodig is en er is altijd wel iets dat moet worden aangeschaft. Hoewel Vladimir vindt dat al het geld dat daar nodig is van de regering en de plaatselijke bedrijven moet komen, zeker als het bijv. de afdeling betreft waar mensen die een ongeluk hebben gehad voor een nieuw vak worden opgeleid. Maar ja, ik leg nog een keer aan hem uit hoe ik jaren geleden door iemand enthousiast geworden ben die over zo'n centrum sprak omdat ze er van droomde zelf zoiets op te zetten, daar in hetzelfde Logoisk waar wij toen in een bejaardenhuis met op de 3^e verdieping lichamelijk en geestelijk gehandicapten met Kupalje kwamen. Dat was nog in de tijd van Eindhoven-Minsk. Later ben ik er nog een keer geweest om deze

enthousiaste vrouw op te zoeken. Ik heb haar toen weer gesproken. Het ging langzaam vertelde ze maar ze had al een kamer voor haar bureau en vandaaruit bouwde ze verder. Ze maakte mij er helemaal enthousiast voor en dat enthousiasme groeide naarmate ze in de stichting E-M niks van wilde weten. Die gingen liever voor hun eigen plannen. Maar goed, Olga en ik gingen op de foto, hand in hand en fluisterden elkaar moed in en beklonken zo een vriendschapsband. We hadden Olga al verteld dat het het laatste bezoek was omdat we met Parels van Tarasiki gingen stoppen. Maar hoe we verder konden gaan met wat spaarcenten van mij? Geen idee. Intussen heb ik achtgerhaald dat het een enorme hoop geld kost als je het per bank moet overmaken: ong. 35% blijft bij de banken hangen! Dat zal er voorlopig nog niet minder op worden, gezien de politieke situatie. We zien wel. We laten nu ong. de helft van ons geld bij Olga en krijgen er voor in de plaats een brief met hoe ze het wil geen besteden en Vladimir zal af en toe een nota van de winkels krijgen zodat hij kan zien dat ze zich aan haar woord heeft gehouden. Alleen voor de kinderen die in armelijke toestand leven houdt ze geld over voor de Kersttijd. NB. Die valt op 6 januari voor de Orthodoxen. Mooi dat die kinderen dan niet alleen mogen toekijken hoe de beter bedeeden van hun klas van alles krijgen en zij niks!

5. Vrijdag 11. Vasilij is vanuit Tarasiki naar Minsk op weg en wij gaan hem oppikken bij een metrostation. Dan met ons drietjes naar Kopyl, waar een tehuis staat met een stuk of 15 oud-bewoners van Tarasiki. Het is een behoorlijk stuk rijden, zo'n 2 tot 2½ uur. Maar dan worden we wel heel hartelijk ontvangen door de directrice Olga Vladimirovna en de oud-bewoners. Het tehuis hier ziet er allemaal goed uit en wat nog meer opvalt: de sfeer is er uitstekend, zowel bij de bewoners die we ontmoeten - vooral van vroeger Tarasiki, maar ook anderen – als bij het personeel. Dat zal ongetwijfeld te maken hebben met de vrouwelijke directrice. Dat is me in Minsk ook opgevallen bij de andere internaten 1 en 2. De van Tarasiki bekende bewoners leiden ons rond, te beginnen met hun eigen kamers. Die zijn misschien iets kleiner dan die in Tarasiki, maar ze zien er een stuk beter, huiselijker uit. De bedden en het beddegoed evenzo. Nog iets opvallends is dat er een groot deel van de grond wordt gebruikt voor eigen teelt van aardappelen. Op dat grote veld zien we helemaal achterop een oudere dame druk aan het werk tussen de aardappelen. Zij oefent zo haar hobby uit: zorg voor het land en de gewassen. Zij doet dat elke dag, tenzij het weer slecht is. We ontmoeten ook de arts en haar assistenten. Een heel opgewekte ploeg. Zij heeft in een mum van tijd mijn bloeddruk nagemeten en die is prima. Weer een opluchting. We bespreken nog wat van de financiële situatie, die redelijk goed is. Alleen wat kleinere en één groot probleem. Dat laatste is dat er iets fout is met de riolering, daar moet nodig iets aan gedaan worden. De directrice hoop dat de plaatselijke overheid hulp gaat verlenen. Er bestaat gelukkig een goede band met elkaar. Wij kunnen gelukkig een aardig bedrag voor een aantal andere maar ook noodzakelijke zaken achterlaten. Via Vasilij dragen we nog bij voor schoeisel en ondergoed van de oud-Tarasiki bewoners. Op de terugweg nemen we een iets andere route en die brengt ons sneller op de grote weg en dus ook thuis.

6. 12 en 13 juli – zaterdag en zondag besteden we als vrij weekend en op maandag 14 maken Vladimir en ik de balans op van het bezoek, financieel en inhoudelijk. We bespreken nog een keer de opheffing van onze stichting. Zie voor de uitslag van dit gesprek en het overleg thuis met Halina het jaarverslag over 2025.

7. Op dinsdag 15. Vertrek naar Vilnius. De bus die me daar brengt vertrekt niet vanaf het busstation in het centrum, maar van een klein station aan de rand van de stad. Met de nodige bijkomstigheden, wachten bij de douane e.d. worden we netjes afgeleverd bij het vliegveld en het Airinn hotel. Mijn mede-passagiere Yulia blijft daar ook een nacht zodat we de volgende ochtend na elkaar aan het ontbijt zitten en dan in inmiddels gesloten goede vriendschap ieder het juiste vliegtuig uitzoeken, een naar Eindhoven en een naar Rome.
Met weer alle dank voor de goede zorgen aan Margarita, Marina en Vladimir.

Hans